

[Undervisningsministeren.]

„jfr. dog Lov om Menighedsraad Nr. 280 af 30. Juni 1922 § 24 d.“

Maa jeg dertil bemærke, at det er til et helt forkert Sted, man har stillet dette Ændringsforslag. Naar det skal være parallelt med Skolekommissionens Beføjelser og en Indskrænkning paa et Punkt i Skoledirektionens Beføjelser, skal det selvfølgelig stilles til Bestemmelsen om Skoledirektionens Myndighed her i København og ikke til Bestemmelsen om, hvad Fælleslærertraadet høres om, hvor det er ganske meningsløst. Fælleslærertraadets Svar afgør jo intet som helst, og der kan ikke staa noget om jfr. Menighedsraadsloven af 1922, den og den Paragraf, det og det Stykke. Man skulde have stillet det dér, hvor der er Tale om Skoledirektionens Beføjelser. Men det har man ikke gjort af den simple Grund, at Lovforslaget overhovedet ikke handler om Skoledirektionens Beføjelser i København, der er ingen Oprensning af dem, da alt bliver ved det gamle. København har en ganske selvstændig Forfatning paa Skolevæsenets Omraade.

For Sønderjyllands Vedkommende stiller de Konservative ogsaa et Forslag i den Retning, skønt man fra sønderjydsk Side i det store og hele har ønsket den gældende Lov bevaret paa alle væsentlige Punkter, kun med enkelte lettere Revisioner, og saa med en økonomisk større Tildeling af Midler til dobbeltsprogede Skoler. For Sønderjyllands Vedkommende stiller de altsaa dette Forslag, men de kan ikke gøre det paa den Maade, de har gjort det paa for Københavns Vedkommende.

Naar jeg i Modsætning til, hvad Flerpartiet i den store Skolekommission ønskede, og i Modsætning til Fru Bangs Forslag, ikke strøg denne Parentes, og ikke i Ophævelsesbestemmelsen ophævede dette Punkt i Menighedsraadsloven, var det med velberaad Hu, fordi jeg paa en Skolelov ikke vilde ændre i den bestaaende Kirkelov — det maatte komme til Behandling under en Revision af denne Kirkelov, dér hørte det naturligt til —, og fordi dette Forslag, som det ogsaa foreligger vedtaget af det andet høje Ting, giver en udtømmende Redegørelse for Skolekommissionens Beføjelser. Hvis man derfor ikke havde sat denne Jævnførelse ind, saa kunde det misforstaaes.

Men jeg siger til det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen og de andre, at denne Bestemmelse i Menighedsraadsloven gælder selvfølgelig for det hele Land. Den gælder ogsaa for Sønderjylland. Derfor er det foreslaaede Ændringsforslag ganske overflødig. Bestemmelsen gælder for det hele

Land, for det er en Landslov. At den er meget vanskelig praktisk at gennemføre i København, det er en Ting for sig.

Det er allerede paavist, jeg tror det var af det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen, den mærkelige Modsigelse, der er mellem det subsidiære Ændringsforslag Nr. 3 og saa det principale Ændringsforslag med Hensyn til Eksamen i Religion, idet det i det principale Forslag er stillet hen som meget tvivlsomt — meget tvivlsomt —, om der bør være Eksamen i Religion, Eksamen hører hjemme i Færdighedsfagene. Det er det Spørgsmaal, man nu fra en vis klerikal Side søger at lave hul Agitation paa, idet man søger, som saa ofte før, at misbruge Kristendommen i partipolitisk Formaalets Tjeneste.

Man søger nu at lave hul Agitation paa, at der ikke skal være Eksamen i Religion. Principalt forudsætter man nærmest, at der ikke skal være Eksamen i Religion, hvorpaa man subsidiært stærkt fremhæver, at det skal der være, og det skal Sognepræsten sætte ind paa at sørge for! Det er Konsekvensen i de ærede Medlemmers Opfattelse!

Naar de endelig nu vil gaa ud og lave hul og tom Agitation, misbruge Kirkelighed og Kristendom i politisk Partiagitations Tjeneste i visse Egne af Landet, skulde de i hvert Fald forinden have gjort et saadant sagligt og omhyggeligt Arbejde, at de dog i nogen Grad kunde staa paa faste Fødder ud i denne hule og tomme Agitation. Men de har taget det hele saa letsindigt, de har troet, at de kunde nøjes med bare at sidde stille og saa bagerter gaa ud og agitere. Nej, ogsaa ordentlig Agitation kræver et forberedende og forudgaaende Arbejde. Det har de fra de ærede Medlemmers Side ganske forsømt.

Maa jeg i denne Sammenhæng sige, at de har stillet Forslag om en § 14, hvorefter Biskoppen har Ret til at tage Initiativet til at faa en Folkeskolelærer frataget Religionsundervisningen. Jeg har i det andet høje Ting gjort nærmere Rede derfor. Jeg vil sige, at det fremdeles undrer mig, da Sagen kom til Behandling blandt dette Tings konservative Medlemmer, at de ikke havde fulgt saa godt med i Behandlingen i det andet høje Ting, at de maatte give mig Ret i, at det er højst besynderligt at stille dette Forslag i § 14, Stk. 1, hvor de rejser et meget vanskeligt og ømtaaligt Spørgsmaal: En Lærers Stilling til Religionsundervisningen og Muligheden af, at han kan fjernes, under hvilke Betingelser, paa hvilken Maade og under hvilke økono-